

Maščevanje dreves.

Dolfe je imel grdo navado, da je s svojim nožkom vedno rezbaril in vrtal. Zdaj se je lotil kake klopi, zdaj kake lesene stene, najraje pa je zasajal svoje rezilo v lubje kakega drevesa. Oče, ki mu je bil nožek za god podaril, se je dostikrat pokesal in mu rekel: »Ako bi bil vedel, kaj misliš početi s svojim nožem, bi ti ne bil izpolnil želje in ti ga kupil! Nož ni za to, da se dela škoda z njim, kakor jo delaš ti! Kar vzamem

ti ga spet!«

Zlasti je bil oče hud, ako je opazil, da ima opraviti z nožem pri debelu tega ali onega drevesa na vrtu. »Pusti mi drevje na miru!« ga je svaril. »Ali misliš, da drevesa to nič ne boli!«

Dolfe pa se je smejal. »Oh, saj nisem tako neumen!« je odgovarjal očetu. »Kako bi drevo kaj bolelo? Saj ni drevo nič drugega kot les!«

»Dokler drevo raste, živi!« je poudarjal oče. Toda Dolfeta se ni nič prijelo.

Ali nekoč, ko je zopet zasadil nožek v deblo mladega drevesčka, se je zgodilo, da je pritekla iz zareze kapljica, ki je bila prav zelo podobna solzi. Bilo je spomladi, v tistem času, ko je vse drevje meževno in sočno. Dolfe je ostrmel in se ustrašil. Ali ni mar drevesce res jokalo? Kaj ko bi vendar le tudi drevo občutilo bolečino? Izkušal se je otresti neprijetne misli. »Saj ni nič!« si je prigovarjal. Toda za prvo kapljico je pritekla še druga in tretja. »Prav zares, drevo jokalo« je pomislil. Zaprl je nož, spravil ga in pobegnil. A miru ni našel. Vest mu je očitala, da je napravil nekaj zlega. In venomer mu je donel na ušesa očetov opomin: »Ali misliš, da drevesa to nič ne boli?«

Na večer tistega dne se je spravljal Dolfe s težkim srcem spat. »Če so bile tiste svitle kaplje res solze, če je drevo res jokalo...« mu je hodilo vedno iznova na misel. »Ali pa so bile tiste kaplje morda celo kri!« Tudi to mu je šinilo v glavo! »Morda pa ima drevje belo kri!...«

Bolj in bolj je bil prepričan, da je ravnal napak in da so bile zareze, ki jih je delal v debela dreves, nekake rane, ki so bolele, kakor boli pač vsaka rana. Kesal se je zdaj, da ni ubogal očeta in matere, ko sta ga svarila in opominjala.

Ko je že ležal, se je plaho oziral izpod odeje v samotno, mračno noč. Drugekrati je vselej hitro zaspal, nocoj ni mogel. Strah ga je bilo in srce mu je vznemirjala slutnja, da se zgodi nocoj še nekaj posebnega. Noč ni bila popolnoma temna, zakaj skozi oblake je prodirala zdaj bolj zdaj manj lunina svetloba. Dobro je razločeval veje, ki so

segale z vrta do okna. Zibale so se in šibile, kakor bi mu grozile. Tudi to drevo, ki je stalo tik pod oknom, je bil že opetovano narezal z nožem. Zdelo se mu je, kakor bi bilo zdaj nenadoma oživel in se nad njim jezilo. Vsak hip je zunaj kaj zaječalo. Zdaj bolj po tihem, zdaj bolj na glas. Kakor vzdihovanje se je čulo včasi, potem zopet kot rohnenje in togotenje. Potegnil je odejo popolnoma preko glave, da ne bi ničesar videl, ničesar slišal. A nič ni pomagalo. Vzdihovanje in ječanje je čul še dalje in pošastne podobe so vstajale pred njegovimi očmi. Zona ga je obhajala... Šudil se je in strmel... Kaj se godi? ... Vse je živo okrog njega... Strah mu stiska prsi... Nevidne roke se ga dotikajo... In glej, nič več ni v postelji, ampak tam zunaj na sredi domačega vrta, tam kjer je bilo največ sadnega drevja. Poznal je vse te jablane, hruške in črešnje, saj ni bilo nobenega drevesa, da bi ne bil zapičil že kdaj svojega noža vanj. Vsako izmed njih je bilo že enkrat, če ne celo že večkrat ranjeno in iz vseh ran je tekla zdaj

kri, prava rdeča kri! In kakor ječi ranjenec v svoji bolečini, tako je zdaj ječalo in vzdihovalo vse to drevje okrog njega. Dolfe je trepetal po vsem životu in srce mu je zastajalo. A čakale so ga še hujše stvari! Vse drevje je nenadoma oživel. Zdelo se mu je, kakor bi stali nakrat sami velikani pred njim. Grozotni obrazi so se mu režali nasproti in močne, žilave roke so ga izkušale doseči. Dolfe bi bil rad bežal, a bil je kakor prikovan. Prsti orjaških rok so se ga že oprijemali, on pa se ni mogel ganiti z mesta. V smrtnem strahu je zakričal in se — zbudil.

Bilo je že svetlo in Dolfe se je oddahnil. Povedal ni nikomur nič o svojih sanjah. A ko je bil vstal, je šel k materi ter ji dal nožek, rekoč: »Spravite mi ga, mamica! Imel ga bom, kadar bom bolj velik!« Bal se je pač, da bi se ga ne lotevala še kdaj izkušnja in da bi se ne izpozabil zopet!

Od tistih dob je bil Dolfe za trdno prepričan, da živi in čuti tudi drevje in vse, kar raste. In dasi se je bil prebudil v postelji, se vendar ni mogel otresti misli, da je bil res na vrtu in da se je drevje na ta

način maščevalo nad njim, da ga je s svojimi vejami liki z rokami potegnili v svojo sredo in mu grozilo. A tudi še drugače se mu je videlo, da se mu je drevje maščevalo. Na jesen tistega leta ni bilo namreč nobenega sadja. Vsa drevesa so bila prazna. Nekateri so trdili, da so temu gosonice krive, drugi, da je spomladi preveč cvetja slana zamorila. Dolfetu pa je neki skrivni glas dopovedoval, da drevesa iz osvete do njega niso rodila ne jabolk ne hrušk, ki jih je on tako rad imel! ...

FRANJO ČIČEK:

„Zazidana“ lipa.

(Pripovedka.)

akšnih 20 minut od Bohove se cepi steza od državne ceste k betnavskemu gradiču. Stoletne lipe stoje ob njej in v mraku slišiš čudno skovikanje sov, ki frfotajo iz lukenj in dupel ter vznemirjajo okolico.

Če kreneš tja, opaziš kmalu v drevoredu lipo, koje votlina je na vzhodni strani zazidana. Misli bi, da so jo zato zazidali, da je vihar ne bi podrl tako lahko, ljudje pa pripovedujejo drugače.

Ni še dolgo, odkar sta se peljala v mraku betnavski škof in neki kanonik tod mimo. To je zvedel počestni ropar, se skrnil v votlino stare lipe in ko je drčala kočija mimo, je skočil iz dupline in ustrelil proti škofu. Škof je bil ranjen, kanonik pa na smrt zadet. Uropal ju je, potem pa zbežal. Da se kaj takega ne bi pripetilo več, so škofovi ljudje staro lipo zazidali.

Drugi pa spet pravijo, da so pozneje strašnega roparja ujeli — in ga za kazen živega zazidali v lipo.

Pri tej lipi dandanes baje »straši«. V temnih nočeh slišijo mimosidoči otožno vzdihovanje iz debla in vse polno sov in čukov se zbira tam okoli. Nekemu revnemu delavcu se je nekoč pripetilo, ko je šel o polnoči tam mimo, da je slišal glas iz lipe: »Človek, ustrelil v lipo! Kar boš našel, je tvoje, jaz pa bom rešen.« In res, pogumnež vzame pištolo ter ustrelil v lipo. Nenadoma zasliši grozovit udarec, kakor da se je lipa podrla, iz debla pa prileti mošnja cekinov tik predenj. Istočasno je šinila mimo njega temna senca ter izginila v noč. Ko je prišel delavec domov in je hotel prešteti cekine, opazi, da so se mu pred očmi izpremenili v prah in pepel, ki je nevidna roka s prstom napisala vanj: »Ne ubijaj!« Poslej pri lipi ne straši več, le sove še skovikajo čudno pesem v temno noč.

